

РЕШЕНИЕ

№ 5257

гр. София, 23.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1161** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на С. Х. И. с правно основание чл.104, ал.1 от ЗДСл за обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба, поради незаконно прекратяване на правоотношението ѝ със заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП.

Становища на страните:

Ищцата претендира присъждане на обезщетение с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, неполучено възнаграждение за периода от 01.09.2018г. до 28.02.2019г., в размер на 10044 лв. през който не е заемала държавна служба поради незаконно прекратяване на правоотношението ѝ със заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП, както и лихва: мораторната от датата на депозиране на молбата пред административния орган 26.02.2019г. до подаване на исковата молба 03.02.2020г. и законната – от 04.02.2020г. до датата на окончателното изплащане на сумата. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – НАП оспорва основателността на иска по отношение на претендирания период и размер, както и по отношение на лихвата. Позовава се на извършено плащане на 24.08.2020г. в размер на 7 878 лв. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за размера на адвокатския хонорар.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че служебното правоотношение на ищцата в НАП е било прекратено със Заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП.

Заповедта е отменена с окончателно решение № 2243/18.02.2019г. на ВАС на РБ, Пето отделение, по адм.д. № 8627/2018г.

Не се спори по делото, а и видно от приложено копие на служебна книжка ищцата е останала без работа за периода от 06.03.2017г. до 05.03.2019г., като в служебната книжка е отбелязано, че ѝ се зачита за служебен стаж. Ищцата е декларирала обстоятелството пред ТД на НАП-С. в нарочна декларация от 12.03.2019г., че през периода от 06.03.2017г. до 04.03.2019г. не е полагала труд и не е осигурявана по реда на чл.4 от КСО. На 05.03.2019г. по решение на Бюро по труда С.-С. е прекратена регистрацията ѝ като безработна. Регистрацията като безработна на ищцата е за периода 13.03.2017г. – 04.03.2019г. От страна на ответника не се оспорва обстоятелството, че ищцата не е работила по служебно или трудово правоотношение за периода.

Съгласно разпореждане от 24.03.2017г. на ТП на НОИ-С. град на С. Х. И. е отпуснато парично обезщетение за безработица от 06.03.2017г. до 05.03.2018г..

Със Заповед № 792/01.03.2019г. на изпълнителния директор на НАП С. Х. И. е възстановена на работа –на длъжността главен инспектор по приходите в ТД на НАП-С., Дирекция“СДО“, отдел “Ревизии и порверки“, считано от 05.03.2019г., с основна месечна заплата в размер на 1313 лв.

Със Заповед № У. -24/13.03.2019г. е изменена основната заплата на ищцата от 1330 лв. на 1674 лв., считано 05.03.2019г.

Съгласно приложено по делото преводно нареждане от 24.08.2020г. на ищцата от ответника е изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 7090, 20 лв.

По делото е изслушано и прието без оспорване заключение на вещо лице за извършена съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно. Вещото лице е изчислило два варианта на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, предвид двете заповеди за определяне размер на основна заплата, за 6 м. период (посоченият от ищцата м.09.2018г. до м.02.2019г., но на практика се касае за изчисление 6 x 1313 лв. -7878 лв. и 6x 1674 лв.-10 044 лв., което е валидно като резултат за всеки 6 м. период от време), като е дало разбивка по месеци (стр.4-5 от заключението, л.117-118 по делото). Вещото лице е изчислило и лихвите, както са претендирани от ищцата, за двата варианта изчислено обезщетение.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК същият е предявен срещу юридическото лице -НАП, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт (отменената заповед) са причинени вредите. В случая това е заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП, която е отменена при съдебното ѝ обжалване.

По основателността на иска:

За уважаването на иска по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки – а) отмяна като незаконосъобразна на заповедта за прекратяването на служебното правоотношение на служителя и б) вследствие на уволнението си същият да е бил без или на по-ниско платена държавна или друга работа.

Първото условие се е осъществило с влизането в сила на цитираното решение по адм. дело № 8627/2018г. на ВАС на РБ, с което заповедта за прекратяването на служебното

правоотношение на ищката е отменена като незаконосъобразна.

Второто условие - в случая оставането без държавна или друга работа беше доказано в процеса и не се оспорва. С оглед това искът е доказан по основание. Следва да се отбележи и че ответникът не оспорва основанието на иска, само неговият размер и периодът, за който се дължи. В хода на делото ответникът прави плащане на обезщетението на ищката, в частичен размер от претендирания.

Остава спорът за размера и периода на иначе безспорно дължимото обезщетение на ищката.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. По отношение на размера на иска, то за същия следва да се съобрази заключението по СсчЕ, изчислен на база изменената основна заплата на ищката съгласно заповед № У.-24/13.03.2019г. - бх 1674 лв.=10 044 лв., като кой точно 6 м. период се взема за изчислението е без значение за математическия резултат, а и ищката е била без работа през цялото време от незаконното ѝ уволнение до възстановяването ѝ на работа. По отношение на базата за изчисление съдът намира, че това е измененият със задна дата размер на основната заплата на ищката. В случая със заповед № У.-24/13.03.2019г. (л.80 по делото), размерът на основната заплата на С. Х. И. е изменен със задна дата, от 05.03.2019г., която дата е дата на възстановяване на работа и това е заплата, на която следва да се счита възстановена жалбоподателката, щом съвпада с момента на възстановяването ѝ. Тази заповед като последица изменя предходната такава, в която е определена основна заплата на ищката, тоест изменя заповедта за възстановяване, в частта ѝ за размера на основната заплата. Именно измененият размер на основната заплата от датата на възстановяването на незаконно уволнената служителка е меродавният размер на обезщетението ѝ по чл.104, ал.1 от ЗДСл, съгласно правилото на закона.

Следователно, дължимият размер на обезщетението на С. Х. И. по чл.104, ал.1 от ЗДСЛ за оставането ѝ без работа вследствие отменената заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП е 10 044 лв.

По отношение на 6 м. период, съдът споделя изложеното от ответника, че този 6 м. период е непосредствено следващия (от) уволнението, заради изискването на пряка връзка, а не хронологично и след това, по избор на служителя, и без ограничение кога в рамките на времето. В случая обаче, както се посочи по горе, това е без значение, тъй като служителката е била без работа през целия период от време до възстановяването ѝ и математическото изчисление е основната ѝ заплата умножена по 6, като обезщетението е оставането без работа вследствие отменената конкретна заповед. Следва да се има предвид, че получаването на обезщетение за безработица (аргумент на ищката да уточни по късен период за обезщетение), не е отрицателна предпоставка за изплащане на обезщетение по чл.104, ал.1. от ЗДСл, който изисква само оставане без работа за 6 м. период вследствие незаконно уволнение или получаване на по ниско възнаграждение (обезщетението не е такова). Неговото възстановяване при получаване впоследствие и на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е отделен въпрос и не е предмет на производствата по ЗДСл, каквото е настоящото дело.

При произнасяне по иска следва да се съобрази и частичното плащането от страна на ответника в хода на делото – 7090, 20 лв., платени на 24.08.2020г. (банков документ на

л.66 по делото). С извършване на плащането на част от сумата на обезщетението ответникът признава иска като частично основателен. Поради настъпилото плащане осъдителният иск за присъждане на главницата на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл се явява частично неоснователен и следва да се отхвърли за сумата от 7090, 20 лв. В останалата част до 10 044 лв. или за сумата от 2 953, 80 лв. е основателен и следва да се уважи.

По отношение на акцесорния иск за заплащане на лихва за забава съдът намира следното:

Липсват данни сумата на обезщетението да е изплатена с лихва, а обезщетението се дължи от ответника след поканата и окончателно решение по спора за отмяна на уволнението и съответно до изплащане на пълната сума на обезщетението длъжникът е в забава. Съдът счита, че законната лихва се дължи върху сумата на дължимото обезщетение 10 044 лв., тъй като това е констатираният, претендиран, доказан размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл.

Въпросът е откога се изчислява лихвата за забава, като съдът намира следното:

Лихвата за забава изпълнението на парично задължение представлява обезщетение за неизпълнението му в размер на законната лихва, дължимо от длъжника от деня на забавата – чл.86, ал.1 от ЗЗД, като при договорни правоотношения, каквото в случая не е налице, обезщетението може да е и в по-голям от законната лихва в размер. В случая размерът на лихвата за забава плащането на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е законната лихва. Прави се терминологично разграничение на лихвата за забава в периодите на изчислението ѝ така: Мораторната лихва се изчислява от датата на изпадане в забава до датата на завеждане на иска, а законната -присъжданата след завеждането на иска до изплащането на сумата. Ищцата претендира и двете.

Съдът намира, че следва да изчисли мораторната лихва в случая от поканата до длъжника с молбата на 26.02.2019г. до частичното плащане до 24.08.2020г. върху дължимата сума на обезщетението от 10 044 лв. – 1523, 46 лв., при ползване на достъпния на интернет страницата на НАП (www.nap.bg) калкулатор за изчисляване на законна лихва. В приложената на л.23 по делото молба на ищцата се съдържа покана до органа по назначаване за обезщетение/компенсация, направена е след отмяна на уволнението с влязло в сила решение и следва да бъде съобразена като покана за плащане. Законната лихва следва да се присъди от деня следващ частичното плащане на обезщетението 25.08.2020г. до окончателното плащане на обезщетението в присъдения с решението размер от 2 953, 80 лв.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на делото и доказателствата за извършените разноски, направеното искане от страна на процесуалния представител на ищеца за присъждане на разноските по делото (доказани в размер на 1040 лв. - адвокатски хонорар и депозит вещи лице) е основателно и следва да бъде уважено в размер на 305, 84 лв., съразмерно на уважената част от иска (неизплатено обезщетение от , което съответства обаче на иск в намаления му размер на главница лв., предвид частичното отхвърляне.

Във връзка с възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намери, че според критериите на чл. 36 от Закона за адвокатурата, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие. В

случая размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение отговаря на това изискване и не е прекомерен, определен без да надвишава съществено минималния размер по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004г., съобразен е при подаване на исковата молба, когато обезщетението не е било изплатено.

Ответникът е станал причина за завеждане на делото и едва в хода му е изплатил дължимото обезщетение, поради което не му се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение по аргумент от чл.143, ал.3 от АПК.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на С. Х. И. с ЕГН [ЕГН] сумата от 2 953, 80 лв. обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за период 6 месеца от незаконно уволнение със Заповед № 353/06.03.2017г. на изпълнителния директор на НАП, представляващо разликата в изплатено от ответника обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл от 7090, 20 лв. до пълния размер на дължимото обезщетението от 10 044 лв., ведно с лихва за забава: мораторна лихва от 26.02.2019г. до 24.08.2020г. в размер на 1523, 46 лв., начислена върху пълния размер на обезщетението и законна лихва от 25.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, начислена върху присъдената с решението сума на обезщетението - 2 953, 80 лв., както и разноските по делото в размер на 305, 84 лв. съразмерно на уважената част от иска.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. Х. И. с ЕГН [ЕГН] в частта му за сумата над 2 953, 80 лв. до 10 044 лв. , като погасен поради частично плащане на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДС от ответника в размер на 7090, 20 лв. и съответната на отхвърления размер лихва за забава.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: